

Bilag 2

**Borgmester Evan Jensens indlæg ved
Kommunernes Landsforenings foretræde for Folketingets Skatte- og
Afgiftsudvalg den 21. juni 1988**

Først vil jeg gerne sige tak for, at landsforeningen måtte få foretræde for Folketingets Skatte- og Afgiftsudvalg.

Når vi har bedt om foretræde, skyldes det, at vi er bekymrede for, at der er ved at blive fastlagt lovgivningsmæssige retningslinjer for selvangivelsen, som er i modstrid både med borgerens og med kommunernes interesser.

Skatteministerens lovforslag betyder, at borgeren – uden at vide, hvad skattemyndighederne har registreret om ham – skal afgive oplysninger, der bliver koblet sammen med de oplysninger, han altså ikke kender. Resultatet kender vi. Borgeren forstår ikke, hvordan man er kommet frem til resultatet, hvad enten det drejer sig om en fortrykt selvangivelse eller en årsopgørelse, som vi kender den i dag. De mange fejl, som har været i forbindelse med de store registre i år, understreger til fulde dette. For borgeren betyder det ganske enkelt retsikkerhed og en følelse af umyndiggørelse.

Ud over dette skal skatteyderen i skatteministerens model ulejligen én gang mere end i den nuværende ordning. Skatteyderen skal indsende et brevkort samt en kvittering for eller rettelser til den forudprintede selvangivelse. I dag kan skatteyderen nøjes med at udfylde en selvangivelse. Ud over at borgeren ulejligen én gang mere, kan borgeren end ikke på det tidspunkt, hvor han afleverer oplysningerne til skattemyndighederne, uden meget stort besvær selv beregne sin skat. Han kan først se, hvordan det hele hænger sammen, når årsopgørelsen dukker op.

Er der forkerte oplysninger på den fortrykte selvangivelse eller årsopgørelsen, får skatteborgeren ikke noget ud af at henvende sig til kommunen, som jo ellers burde være den nærmeste offentlige myndighed. Kommunen har jo ikke haft kontakt med borgeren i forbindelse med selvangivelsen. Al kontakt sker i skattemi-

nisterens forslag mellem staten og den enkelte borger. Er der fejl, har kommunerne ingen mulighed for at hjælpe – bl.a. fordi alt bilagsmateriale er blevet indsendt til Statsskattedirektoratet.

Bortset fra, at borgerens retsikkerhed øges, betyder forslaget også, at man har forladt tanken om, at opgaverne skal løses så tæt ved borgerne som muligt, det vil sige decentralisering. Skatteministerens forslag bygger ensidigt på en centralisering af store dele af skatteopgaven. Det betyder også en fremmedgørelse af borgeren i forhold til det offentlige, når den nærmeste kontakt bor i København.

Forestiller man sig så, at forslaget skulle betyde en administrativ forenkling og en række besparelser for det offentlige i løsningen af skatteopgaven, bliver man skuffet. Selv om der, hvis man ser på de rene administrationsudgifter, kan påvises en besparelse, som landsforeningen har opgjort til allerhøjest at være 68 mio. kr. for kommunerne, vil en stor del af disse besparelser forsvinde, dels som følge af merforbrug i staten og dels som følge af, at kommunernes rådgivning og vejledning vil stige voldsomt. Borgerne vil under alle omstændigheder henvende sig til kommunerne, når der er ting, der skal rettes omkring selvangivelsen, eller de er i tvivl om noget. Det betyder så, at selvangivelser, brevkort m.v., som i skatteministerens model forventes indsendt til staten, skal finde sig i kopi hos kommunerne. Ellers er det overhovedet ikke muligt at give rådgivning og vejledning. Der er altså heller ikke her noget at hente.

Jeg vil gerne kort gøre rede for landsforeningens model for en ny selvangivelse, idet jeg skal henvise til landsforeningens brev af 13. juni 1988 med bilag.

Forslaget går ud på, at der i marts måned udsendes en selvangivelsesgenpart med fortrykte